

*Kto stratil majetok, nestratil veľa.
Kto stratil slobodu, stratil mnoho.
Kto stratil vieru, stratil všetko.*

Zásielku spracovala spoločnosť:
HENRIETTA - direct marketing, s.r.o.
P.O.BOX 1, 820 08 Bratislava 28, „D+4“
POŠTOVNÉ ÚVEROVANÉ
820 08 Bratislava 28

SVEDECTVO

vychádza od roku 1991
ročník 29
jún 2019
cena 1 euro

6

ČASOPIS TABUIZOVANÝCH FAKTOV

V samotke za slušnosť

NÁŠ ROZHOVOR

Ladislav Lenčeš (1936) z Nitry je len dva roky členom našej organizácie. Vyprovokovali ho k tomu známi herci ako Milan Kňažko a Juraj Kukura. Vraj boli by sa postavili proti režimu, keby... Nepostavili sa, dobre zarábali a po „nežnej“ ešte lepšie. Viaceré obete komunizmu (a nielen ich) irituje činnosť takých hrdinov na všetky časy. O svojej rebelii voči režimu sa pán Lenčeš podelil s čitateľmi Svedectva.

Zvyčajne obete komunizmu sa prihlásili do organizácie politických väzňov hneď po zmene režimu. Prečo ste tak dlho otáľali?

Hoci som bol jedináčik, mal som vyhranené názory a nastupujúci komunistický režim ma priam ohúril svojou obludnou praxou voči obča-

Ladislav Lenčeš

Foto Eva Zelenayová

nom. Na jednej strane provokoval vyzdvihovaním niektorých politikov, ktorí neboli ideálom kresťanského života, na strane druhej brali majetky ľuďom, ktoré si nadobudli svojou prácou. Hnevalo ma to a s ďalšími dvoma spolužiakmi sme začali vyrá-

bať plagáty a umiestňovať na viditeľných miestach. Pokazilo mi to život, napriek tomu som si myslel, že po roku 1989 už budem môcť pokojne žiť a nebudem sa musieť ďalej angažovať.

Pokračovanie na 10. strane

V čísle

Ján Litecký Šveda	
Kočovní cirkus	
Humbermanizmus	2
Vyhlásenie	
14. snemu	
PV ZPKO	3

Eva Zelenayová	
Požiera nás	
globalizačný mor	3
Juraj Vrábel	
Jáchymovské peklo	
2019	4

Z výročných	
schôdzí	5
Jozef Timko	
Sv. omša	
za	
prenasledovaných	6

Július Homola	
Notre Dame	
v plameňoch	8
Marián Tkáč	
Nečakajme na zázrak,	
konajme!	9

ročník 29 • jún 2019

Kočovný cirkus Humbermanizmus

Nedávno sa jeden boľševický synček vyjadril na adresu kňaza Kuffu, že by ho mali dať do cirkusu. Žiaľ, nevieme, ktorý cirkus tým myslel. Máme tu totiž jeden zaujímavý kočovný, ale obávam sa, že ten to nebude. Na tomto cirkuse je zaujímavé, že ani tak veľmi nekočuje po slovenských mestech a dedinkách, skôr iba po Bratislave. Ale zato pravidelne mení repertoár. Hlavnou náplňou tejto partie je vydávať vyhlásenia. Či už je to výzva za pokračovanie genocídy Slovákov zachovaním Veľkého Česka; za zrušenie amnestií; protest proti zrušeniu dotácií na LGBTI; politicky korektná výzva na dovoz nelegálnych imigrantov; alebo nominácia spomínaného kňaza Kuffu za homofóba roka. Ku kmeňovému repertoáru samozrejme patrí aj treťohorný komunistický slovník s jeho neprestajnými výzvami proti fašizmu. Pokiaľ však témy bývajú rôzne, nikdy sa nemení ich základné smerovanie – vždy je to niečo takrečeno proti génom väčšiny slovenskej spoločnosti. A hlavne, nenávisť proti Slovensku ako takému. Treba si všimnúť, že aj partia zostáva prakticky tá istá. Iba občas vymenia nejakého už veľmi opozeraného klauna či ak potrebujú predviesť mimoriadne zložité číslo, ako bolo to s amnestiami, priberú aj nejakých nových akrobatov alebo hltáčov ohňa, aby vykúzlili ešte väčší pekelný plameň zo svojich úst. Hádam najstabilnejšiu zostavu z celého ansámblu tvoria hadie ženy. Ešte treba podotknúť, že tento slniečkarsky cirkus je však kvalitou na míle vzdialený tomu známemu Slniečnému cirkusu.

Cirkus Kolégium

Teraz si opäť rozložili nové šapitó s veľkým nápisom: „Kolégium Pamäti národa“, aj s novou výzvou pre riaditeľov škôl. Všimnite si: Kolégium Pamäti národa. To znie, ako keby samé dokonalé dobro a láska prehovorilo hromovým hlasom priam z útroby zeme. Svedomie národa v celej svojej kráse. George Orwell aj s jeho ministerstvom pravdy môže blednúť závisťou. Ako vidno, títo samozvanci už stratili aj poslednú štipku hanby, ak nejakú vôbec niekedy mali. Pokiaľ tie rôzne výzvy kočovného cirkusu s nevôľou registrujeme, hlavne tie na podporu genocídy Slovákov, aj celú ich škodlivosť, tu sa už musíme ozvať. Pretože my, politickí väzni a ich rodinní príslušníci, nie sme nijakí samozvanci, ako vyššie spomínaná partia. My sme sa neustanovili za svedomie národa sami, nás za svedomie národa stanovili všetci tí komunistickí prokurátori, ešebáci, dozorcovia, ktorí nás mučili, kopali do rebier, pribíjali semenníky o lavicu, alebo „len“ vyhнали z domovov, či nedovolili študovať. Aj s výdatnou pomocou všetkých tých tzv. „historikov“, „filozofov“ a podobnej príživníckej svoloč, ktorá niežeby sa ponáhľala aspoň zmyť si symbolickú krv zo svojich rúk, naopak, verná svojmu naturelu sa ponáhľala obsadiť všetky štátom platené inštitúcie. Popravených a umučených tu ani nespomínam.

Teroristická banda

Nakoniec to museli pod tlakom aj sami priznať, čo dokazujú obsiahle rehabilitácie. Len synčekovia tejto teroristickej bandy to zase nechcú akceptovať a vnucujú Slovákom komunistický, čiže ich zločinecký pohľad na dejiny. Keďže ozajstní politickí väzni sú čím ďalej tým viac nepohodlní, najnovšie zakladajú všelijaké obskúrne organizácie, len aby prekryli hlas ozajstného svedomia národa. Ako napríklad „Post Bellum“. Veď len si prečítajte ich „humanistický“ program – no mapovanie komunizmu a jeho zločinov tam nenájdete. A nie je to jediná takáto organizácia, či nadácia, veď peňazí je dosť... Ale škoda reči. Keďže naši politickí väzni zo Zväzu protikomunistického odboja stále stoja na hodnotových pozíciách, pre ktoré ich zatvárali (Boh, rodina, vlasť), pre politicky korektný „newspeak“ nie sú dosť „demokratickí“. Jednoducho autentický hlas, ktorý sa vrchovato zaslúžil o nastolenie demokracie, má zaniknúť. Právo na existenciu má len ten vy-preparovaný boľševickými synčekmi, aby sme sa postupne dozvedeli, a hlavne naše deti, že ten československý komunizmus v podstate ani nejaký veľmi zlý nebol, ale Slovensko, tá najčernejšia diera sveta.

Rozslevači nenávisti

Šírenie nenávistných lží je ich hlavná metóda. Keďže však majú mediálnu zvrchovanosť, ktorú si v novembrovej inscenácii dôkladne zaistili, za „nenávistníkov“ označujú naopak tých, ktorí sa ich nenávistným klamstvám bránia.

Ale vráťme sa k nášmu kočovnému cirkusu. Ich vyhlásenia, z času na čas podporené aj nejakou demonštráciou, je typická akcionistická politika, aká priviedla k moci aj sovietskych boľševikov. Veď keby čakali na demokratické procedúry, dodnes by sa v Rusku nedostali k moci. Ani nikde inde. Ich ustavičný sektársky boj proti demokracii v súčasnosti nazývajú bojom proti populizmu.

Na záver však treba zdôrazniť, a to nás môže tešiť, že táto skupinka protislovenských fundamentalistov je mimoriadne úzka. Sú to stále tí istí ľudia, ktorých počet sa rozmnožuje maximálne tak xeroxom. Ale žiaľ, aj novinami. Druhý, taký optimisticko-pesimistický záver je ten, že stále opakovaný vtíp prestáva byť vtípom a ľudia už začínajú vidieť, čo s nimi masmédiá robia. Aj to, že je to iba pár recyklovaných jedincov, ktorí roky okupujú celý mediálny priestor. Takže už je načase zvýšiť demokratický tlak verejnosti, aspoň na tie médiá, ktoré si platíme z našich daní, ako je napr. RTVS, pretože na oligarchické nemáme žiadny dosah. Aby sa „slovenské“ médiá vrátili do slovenských rúk, alebo tak vzletnejšie či demokratickejšie povedané – do rúk ľudu.

Ján Litecký Šveda
predseda PV ZPKO

SVEDECTVO, mesačník Politických väzňov Zväzu protikomunistického odboja • **Vydavateľ:** PV ZPKO, založený v roku 1990 pod názvom Konfederácia politických väzňov Slovenska [KPVS] • **Šéfredaktorka:** Eva Zelenayová • **Redakčná rada:** Ján Košíar (predseda), Ján Litecký Šveda, Ivan Mrva, Peter Mulík, Ivan A. Petránsky, Jozef Rydlo, Juraj Vrábel a Eva Zelenayová • **Adresa redakcie:** 811 06 Bratislava, Obchodná 52 • **Telefón:** 02-5263 8156 • **e-mail:** uzpko@mail.t-com.sk • **webová stránka:** www.pv-zpko.sk • **IČO:** 00679879 • **Cena jedného výtlačku:** 1 EURO • **Predplatné 10 EUR/kalendárny rok** • **Predplatné pre zahraničných abonentov: 50 USD** vrátane poštovného. • **Číslo účtu v Prima banka Slovensko, a.s.:** SK74 3100 0000 0040 0012 8109 BIC: LUBASKBX • **EV:** 3851/09 • **Tlač:** PRINTLAND, s.r.o. • **Nevyžiadané rukopisy nevraciam** • **ISSN:** 1338-404X • **MATERIÁLY** uverejnené v rubrikách „Čitateľské fórum“ a „Spomienky“ vyjadrujú názory občanov a čitateľov.

Vyhlásenie 14. snemu PV ZPKO

Politickí väzni Zväzu protikomunistického odboja (III. odboj) na svojom 14. sneme v Bratislave vyjadrujú vážne znepokojenie a rozhorčenie nad neustálym **obmedzovaním slobody slova**, slobôd prejavu a názoru v spoločnosti, v médiách a na sociálnych sieťach a rovnako aj nad direktívami európskych spoločenstiev v tejto oblasti. Podľa bývalých politických väzňov komunizmu nijaké opatrenia spoločnosti, ani na pomyselnú obranu demokracie, nemôžu byť nadradené základnému článku demokracie a slobody občana, ktorým je jeho absolútna zvrchovanosť a sloboda slova i vyjadrovania akýchkoľvek kritických názorov.

Rovnaké **znepokojenie** vyjadrujeme aj nad oživovaním ďalších

neototalitných praktík v spoločnosti ako je sledovanie a nahlasovanie prejavov občanov, praktiky cenzúry a tlakov na používanie autocenzúry tzv. slovníkom politickej korektnosti, a tiež nad oživovaním metód určovania vnútorného a vonkajšieho nepriateľa, ako z temných čias boľševickej totality. Takéto praktiky uskutočňované alebo schvaľované aj niektorými slobodnými médiami sú podľa väzňov svedomia neprípustné a spoločnosť sa musí spoločne proti nim postaviť.

Politickí väzni sú šokovaní, že nová **prezidentka republiky** si za svojho hlavného poradcu pre vnútornú politiku vybrala bývalého aktívneho komunistu a ideológa Mariána Leška – vyštudovaného marxis-

tu, redaktora týždenníka Ústredného výboru KSS Nové slovo, ktorý ešte v marci 1988 vyzýval, aby sa nové úlohy plnili s „rovnakým revolučným záujmom ako ich uskutočňovala Komunistická strana pri uskutočňovaní socialistickej revolúcie“. Podľa politických väzňov ide o neslušnosť najhrubšieho zrna a facku všetkým obeťam komunistických represálií, ktoré ideologickí novinári a režimoví kariéristi typu Mariána Leška v tlači obhajovali, propagovali a presviedčali verejnosť o ich správnosti, hoci boli od počiatku zločinecké, nemorálne, nedemokratické a nekresťanské. **Tretí odboj** preto **očakáva, že nová hlava štátu nomináciu M. Leška a jemu podobných kádrov totality stiahne.**

Požiera nás globalizačný mor

V stredu 29. mája sa v Bratislave uskutočnil 14. snem PV ZPKO. Viac informácií o ňom prinesieme v budúcom čísle. Ukazuje sa napriek tomu, že generácia priamych svedkov a obetí teroru komunistického režimu pomaly vymiera, ich odkaz zostáva veľmi živý aj v nasledujúcich generáciách. Delegáti snemu prejavili veľký záujem o dianie na súčasnej politickej scéne a dokázali, že sú citlivými barometrami v hodnotení slobody ako takej. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa čas venovaný snemu javí ako krátky a zrejme sa vedenie organizácie bude musieť zamyslieť nad tým, ako poskytnúť väčší priestor na výmenu názorov i skúseností členom organizácie.

Ak preferovaný politológ Ján Baránek má zmätok v hlave v súvislosti s vývojom voličskej základne v Bratislave, čo si o tom majú myslieť občania bez hlbšej znalosti

pomerov? Baránek na webovej stránke hlavného denníka lamentuje nad Bratislavou, ktorá sa podľa neho zmenila na ľavicové čudo. A to v súvislosti s výsledkami volieb v tomto roku. Či už komunálnych, prezidentských alebo eurovolieb. V Bratislave dominovala strana Progressívne Slovensko (PS), z ktorej pochádza i aktuálna prezidentka

SLOVO SVEDECTVA

Zuzana Čaputová, primátor Bratislavy Matúš Vallo aj dvaja europoslanci. Strana sa hlási ku všetkým progresívnym myšlienkam globalistov, teda k podpore skupín LGBTI, homosexuálnym manželstvám a adopciám detí homosexuálnymi párami, podporuje migrantov a bezvýhradne politiku USA. Bratislavský primátor Vallo napríklad obhajoval schválenie prenájmu pozemkov na Hviezdoslavom nám., ktoré nezákonne zaberá americká ambasáda.

Baránek spomína na Bratislavu ako kozmopolitné a trochu aj bo-

hémske mesto, mix národností i vierovyznaní. Dištancuje sa od ľudákov, pamätá si Bratislavu za komunistov s plnými kostolmi, za Mečiara s plnými námestiami priaznivcov KDH a neskôr SDK. Ako dôvod, že sa Bratislava zmenila na ľavičiariku vidí v Petržalke osídlenej „príštelcami zo všetkých kútov Slovenska“. Ibaže Baránek je tak trochu mimo. Bratislava bola a je kozmopolitné mesto, bez ukotvenia v národe a vierovyznaní. A takým je aj PS, čiže je len pokračovateľom toho KDH a SDK, ktoré rozložili národného a kresťanského ducha v slovenskej populácii, a ktorých veľkým fanúšikom bol aj Baránek. Prečo sa mu to dnes nepáči? Veď je to výsledok aj jeho práce. A vzhľadom na to, že tento globalizačný mor zachvátil celé Slovensko, treba mu venovať pozornosť. Najmä pred budúcimi parlamentnými voľbami.

Eva Zelenayová
šéfredaktorka

Jáchymovské peklo 2019

V dňoch 17. a 18. mája sa v Jáchymove už po tridsiaty raz konala pietna spomienka „Jáchymovské peklo“ na pamiatku utrpenia a nespravodlivo stíhaných politických väzňov totalitného režimu. Na spomienke sa zúčastnili aj členovia organizácie PV ZPKO, ktorých viedol jej predseda Ján Litecký Šveda.

Prvý deň v Hornom Slavkove boli pri pamätníku položené vence na pamiatku hromadného útoku jedenástich väzňov zo šachty č. 14. Piatich zastrelili na útoku a dvoch odsúdili na trest smrti. Pri symbolickom hrobe odznali spomienkové prejavy. Za PV ZPKO sa prihovarila dcéra politického väzňa Mária Dvorčáková. Záverečnú modlitbu predniesol generálny vikár Plzenskej diecézy Jiří Majkov.

V ten istý deň sa vo Veži smrti uskutočnila spomienka na nedobrovoľné utrpenie väzňov pracujúcich pri mletí a triedení uránu bez ochranných pomôcok. Po muklovskej hymne boli jednotlivými delegáciami položené vence a odznali prejavy predstaviteľov samosprávnych a štátnych orgánov. Bývalý politický väzeň Peter Chromý vo svojom prejave vyzdvihol Antona Srholca, tretieho najväčšieho Slováka v rovnomennej televíznej ankete, čo sa niektorým prítomným zdalo nenáležitú lebo spomínaný je vedený vo zväzkoch ŠtB ako dôverník a agent. Na záver spolu s prítomnými kňazmi zhromaždeniu požehnal generálny vikár Jiří Majkov. Účastníci pietnej spomienky si mohli pozrieť aj múzeum, kde jednotliví väzni vydávajú svoje svedectvá. Múzeum je súčasťou Veže smrti.

Druhý deň sa začínal sv. omšou

V sobotu 18. mája Jáchymovské peklo pokračovalo svätou omšou za zomrelých i živých väzňov a ich rodinných príslušníkov v kostole sv. Jáchyma v Jáchymove, ktorú celebraval emeritný strahovský opát Michael Pojezdny spolu s kňazmi zo Slovenska. V homílii spomenul, že vlastné rozhodnutia človeka bez božích zákonov zapríčiňuje násilie, krivdy a nespravodlivosť. Po skončení sv. omše sa prítomní zhromaždili pri Bráne slobody pred kostolom. Na úvod slávnosti posádková hudba armády ČR zahrala svätováclavský pochod. Predsedníčka KPV ČR v Karlových Varoch Vlasta Preislerová privítala všetkých účastníkov podujatia a vyzvala ich, aby si minútou ticha uctili všetky obete Jáchymovského pekla. Vojaci čestnej stráže spolu s prítomnými delegáciami položili vence a kytice k pamätníku. Zástupca starostu Jáchymova František Holý privítal prítomných na území mesta a prejavil spoluúčasť a úctu všetkým, ktorí v jáchymovskom pekle stratili svoj život alebo zdravie. Podpredseda senátu ČR Ján Horník zdôraznil, aby o týchto smutných udalostiach bola oboznamovaná mladá generácia, ktorá ich nezažila a aby sa už nikdy nezopakovali. Poslankyňa a hejtmanka Karlovarskeho kraja Jana Mračková Vildumetzová vyzvala, aby sme si vážili slobodu, lebo 18 jáchymovských lágrov je smutným mementom komunistických zločinov. K prítom-

Kladenie vencov k pamätníku.

Foto archív

ným sa prihovaril aj veľvyslanec SR v ČR Peter Weiss. Zhromaždenie pozdravili starostovia mesta Ostrov, Horní Slavkov, zástupca Platformy európskej pamäti a za vládu ČR námestník spravodlivosti Jeroným Tejc. Ďalej prehovoril predseda KPVS Peter Sandtner a podpredseda KPV ČR Leo Židek.

Nebojte sa!

Predseda PV ZPKO Ján Litecký Šveda vo svojom prejave povedal: „Na tomto mieste sa hlboko skláňame pred pamätníkom obetiam červeného teroru. Takýto pamätník si vyžaduje nielen úctu, ale zároveň od nás vyžaduje, aby sme sa správali podľa odkazu obetí, ktorým bol postavený.“ V príhovore pripomenul dvoch veľikánov Európy. Prvého v kruhu prenasledovaných obetí komunizmu veľmi dobre známeho Alexandra Solženicyna, ktorý v roku 1974 povedal slávnú vetu: „Nežíte v klamstve.“ Vo vtedajšom režime bola to obrovská odvaha a jasnozrivosť. Aj výrok druhého veľikána európskej histórie sv. Jána Pavla II. je dobre známy: „Nebojte sa!“ Nebáť sa je naša morálna povinnosť, aby sme žili kvalitný požehnaný život a v pravde vychovávali aj naše deti – zdôraznil Ján Litecký Šveda.

Na záver podujatia udelil prítomným požehnanie emeritný opát Michael Pojezdny. Pietna spomienka bola ukončená slovenskou a českou štátnou hymnou.

Atmosféru podujatia veľmi dobre vystihol Ľudovít Košík: „Na týchto miestach vyteklo mnoho potu, sĺz a krvi tých najstatočnejších príslušníkov našich národov. Mnohí tu prišli o zdravie, roky života a o svoje ideály. A aj po návrate z väzenia si niesli svoje celoživotné stigmy, mali zákaz o nich hovoriť, v ich dôsledku odišli predčasne na druhý svet. Niektorí práve tu ukončili svoj život a tu sú aj pochovaní.“

Na týchto statočných ľudí, ktorí trpeli za svoju pravdu, neznali svedomie a priniesli nám slobodu, nemôžeme zabúdať, ani ľahkovážne pristupovať k súčasnému dňu.

Juraj Vrábek

člen redakčnej rady Svedectva

V Heľpe aj so spevom

Členská schôdza v Heľpe sa konala 13. mája pre tie členky, ktoré už nie sú schopné pricestovať do Banskej Bystrice. Predsedníčka RO PV ZPKO Helena Halková ich informovala o činnosti organizácie za minulý rok. Pripomenuli jej, že 8. júla t.r. bude 70. výročie udalosti, keď prišiel četník zobrať miestneho kňaza Michala Čaneckého. Doručovateľka túto skutočnosť prezradila chlapom pracujúcim na poliach. Tí neváhali a išli brániť kňaza. Četníka zahnali na stanicu a kňaza ubránili. No na druhý deň prišlo viac četníkov a všetkých, ktorí kňaza bránili, zaistili a odvieďli na výsluch. Bolo ich okolo tridsať, medzi nimi aj ženy. Túto udalosť si politickí väzni v Heľpe pripomenú 7. júla sv. omšou v rímskokatolíckom kostole. K pamätnej tabuli položia veniec.

Pani Halková vyzvala členov, aby tieto príbehy napísali do Svedectva, aby sa zachovali pre ďalšie generácie. Členky zo spevokolu obohatili schôdzu krásnym spevom. Ďakovali pani Halkovej, že vycestovala za nimi na Horehronie a takto sa viac dozvedeli o našej organizácii. Taktiež jej gratulovali k blížiacim sa narodeninám a popriali jej veľa zdravia do ďalšieho života.

(hh)

Dobrá nálada v Heľpe sa zraďí aj z fotografie.

Foto archív

V Trebišove sa stabilizoval stav

Výročná členská schôdza regionálnej pobočky PV ZPKO v Trebišove sa konala 17. apríla t.r. Ako hosť sa na nej zúčastnil predseda RO PV ZPKO v Košiciach Štefan Novák. Schôdzu otvoril a viedol Ing. Jozef Timko predseda RP PV ZPKO v Trebišove. Minútu ticha si uctili pamiatku predchádzajúceho predsedu pobočky pána Michala Pavlíka, odsúdeného za účasť v Bielej légii. Prítomní schválili program schôdze a mandátovú a návrhovú komisiu. Predseda pobočky predniesol správu o činnosti za minulý rok, pričom sa zameriaval najmä na vývoj členskej základne. Tá sa stabilizovala na počet pätnásť členov.

Správu o hospodárení RO PV ZPKO Košice a RP PV ZPKO Trebišov predniesol pán Juraj Vrábel, v zastúpení neprítomného Ing. Jana Broďanského. Ďalej boli určené delegáti na 14. snem PV ZPKO: Ing. Jozef Timko a Jozef Danko.

Do plánu činnosti bolo zaradené zhotovenie pamätnej tabule pre politických väzňov z okresu Trebišov, ktorá bude

umiestnená na vopred určenom mieste v Trebišove. Cieľom pobočky je usporiadať dôstojnú pietnu spomienku pri pamätnej tabuli väznených a vylúčených študentov Gymnázia Trebišov v septembri (68. výročie); uskutočňovať návštevy ešte žijúcich politických väzňov a ich manželiek; chorých starších členov pobočky pri významných životných jubileách; zúčastňovať sa na akciách usporiadaných v regióne Košice a Predsedníctvom PV ZPKO; raz ročne položiť kytice pri pamätných tabuliach PV ZPKO v okrese; v spolupráci s Cirkvou si pripomínať osud politických väzňov a škody komunistického režimu a organizovať sv. omše za politických väzňov a ich rodinných príslušníkov; zaslať žiadosť o poskytnutie dotácie v súlade so VZN mesta Trebišov č.151/2017 na usporiadanie pietnej spomienky komunistickým režimom väznených a vylúčených študentov Gymnázia Trebišov v 50-tych rokoch 20. storočia.

V diskusii pán Novák poukázal na celkovú situáciu politických väzňov a hospodárenie regiónu Košice a pobočky PV ZPKO v Trebišove. Zdôraznil, že uskutočňované a plánované bohoslužby za politických väzňov a ich rodinných príslušníkov sa musia dostať do povedomia občanov. Člen redakčnej rady Svedectva Juraj Vrábel informoval prítomných o poslaní časopisu a jeho význame pre historickú pamäť.

(jt)

V Levoči v znamení vzbury

Výročná členská schôdza RP PV ZPKO v Levoči sa uskutočnila 30. apríla t.r. Prítomní si minútou ticha uctili odchod piatich členov, ktorí nečakane odišli do večnosti.

Predseda pobočky v Levoči a regionálnej organizácie PV ZPKO v Prešove Mária Dvorčáková privítala prítomných členov a oboznámila ich s programom schôdze. V súčasnosti pobočka eviduje 79 členov. Z toho sú už iba štyria preživší politickí väzni komunizmu. Činnosť pobočky je zameraná na pietne spomienky a stretnutia s mládežou v spolupráci s predsedom regionálnej organizácie v Košiciach Štefanom Novákom. Členovia pobočky sa zúčastňujú aj pietnych spomienok organizovaných inými pobočkami PV ZPKO a Matice Slovenskou.

K prioritám pobočky patrí spomienka na mučeníka Pavla Kalinaja v Bijacovciach 15. februára v roku s výbornou spoluprácou starostu obce Mgr. Jánom Pivovarníkom a miestnou strednou školou. Druhou významnou pietnou spomienkou je Levočská vzburá, ktorá bola 25. júna 1949. Na pamiatku jej obetí sa v tento deň slúži sv. omša, vďaka dekanovi farnosti Františkovi Dluhošovi. Pri pamätnej tabuli účastníkom vzbury si spolu s verejnosťou pripomínajú túto udalosť kladením vencov a organizujú aj besedy s mládežou. Tohtoročné 70. výročie tejto udalosti plánujú organizovať ako celoslovenskú akciu.

Na schôdzi sa zaoberali aj politickou situáciou na Slovensku, s ktorou sa politickí väzni nestotožňujú a konštatujú, že mladí ľudia majú veľký deficit znalostí o prenasledovaní v 50. rokoch. Preto v uznesení nechýbala výzva, ešte viac pracovať s mládežou a získavať ich do našej organizácie.

(md)

V Žiari nad Hronom spomínali

Výročná členská schôdza v Žiari nad Hronom sa konala 30. apríla t.r. Schôdzu otvorila a viedla predsedníčka RP PV ZPKO v Žiari nad Hronom Margita Zimanová. Ako hosť sa zúčastnila predsedníčka RO PV ZPKO v Banskej Bystrici Helena Halková a Anna Benčatová. Na začiatku schôdze si minútu ticha pripomenuli úmrtie zakladateľa pobočky Štefana Skladana. Pán Skladan bol autorom mnohých básní z väzenského prostredia, ktoré dokázal naspamäť recitovať najmä pri spomienkových podujatiach. Prítomní členovia organizácie sa v diskusii zaujímali o súčasnú situáciu na Slovensku a pán Július Homola priblížil obdobie, keď bolo treba za základné ľudské práva prejavovať veľa odvahy a statočnosti.

(mz)

Sv. omša za prenasledovaných

V trebišovskom gréckokatolíckom kostole sa 14. marca t.r. konala sv. omša za politických väzňov - väznených, umučených a popravených - biskupov a kňazov prenasledovaných v 50. rokoch z okresu Trebišov. Sv. liturgiu slúžili otec Doc.ThDr. Michal Hospodár PhD, otec Thlic. Mgr. Dušan Seman a otec Mgr. Milan Tomáš.

V homílii otec Michal Hospodár (trebišovský rodák) poukázal na utrpenie perzekvovaných gréckokatolíckych kňazov, ktorí po tzv. Prešovskom sobore (sneme) v apríli 1950, keď komunistická moc protiprávne zrušila Gréckokatolícku cirkev, boli s celými rodinami odsúvaní do českého pohraničia po vyhnaných susedských Nemcoch. Tam v biednych podmienkach pracovali v továrňach a na poľnohospodárskej pôde. Bohoslovcov po zrušení kňazského seminára v Prešove odsúvali do novozriadených PTP (pomocných technických práporov), kde ako menejcenní vojaci bez zbrane tvrdo pracovali na stavbách a v lesoch. Aj napriek týmto ťažkým podmienkam nezhodili Boha ani svoju katolícku vieru a pomáhali si navzájom, aby zvládli neľudské podmienky, ktoré im „vyrobil“ totalitný režim. To všetko pokorne, s vierou a oddanosťou v božiu milosť. Kazateľ krátko pripomenul príbeh svojho otca, ktorý nehovoril veľa ani v rodine o svojom údele pri ceste za kňazstvom, ale dával tichý príklad svojej viery

Výročná členská schôdza v Trebišove.

Foto archív

a oddanosti Pánovi Ježišovi Kristovi a celej našej cirkvi. „Aj týmto príkladom má pritiahol k štúdiu teológie a ku kňazstvu.“ Na záver vyzdvihol pravdu z Listu sv. Pavla Rimanom, že tým, čo milujú Boha, všetko slúži na dobré. Aj Gréckokatolícka cirkev na Slovensku vstala k novému životu a dnes sa teší vonkajšiemu i duchovnému rozvoju. **Ing. Jozef Timko**

Ani dážď ich neodradil

Niektorí členovia výboru RO PV ZPKO v Trnave pri príležitosti 20. výročia odhalenia pamätnej tabule v Dolnej Krupke neďaleko Trnavy, položili 22. mája k pamätníku kyticu kvetov. Neodradil ich ani dážď a silný vietor. Tabuľa bola odhalená v júni 1999.

Jana Masařová

Pri pamätnej tabuli v Dolnej Krupke.

Foto archív

Pamätníky ako mementá

Členovia výboru regionálnej pobočky PV ZPKO v Trnave sa 14. mája stretli vo svojej kancelárii a vybrali sa do neďalekých Bohdanoviec nad Trnavou. Pri pamätníku politickým väzňom a obetiam násilnej kolektizácie položili veniec a zapálili sviečky. Pamätník ako memento pre ďalšie generácie bol odhalený pred piatimi rokmi 10. mája 2014. Vyhotoviť ho dala a aj financovala členka PV ZPKO pani Mária Braníšová, ktorú touto cestou pozdravujeme a ďakujeme jej.

Jana Masařová

Pri pamätnej tabuli v Bohdanovciach nad Trnavou.

Foto archív

Ad: Barbarská noc 1950

Bol to náš dobrý priateľ

Vďaka za spomienku na dp. Andreja Klimana. My, veriaci ľudia zo širšieho okolia Hliníka nad Hronom sme ho veľmi dobre poznali. Bol pre nás typom vzácného, verného, vzdelaného, roduverného kňaza a vlastenca. Ľudový, otvorený, dobrosrdečný...

Ani komunisti v jeho rodnom Hliníku nemali nič proti nemu. Aj s nimi sa vždy otvorene rozprával. Dokonca aj funkcionári MNV sa chodili s nim radiť. Niekedy v roku 1970 prišiel do Bzenice (susedná dedina Hliníka) na návštevu akýsi zástupca ministra vnútra z Budapešti. Ministrov otec totiž pochádzal zo Bzenice. Pán prišiel aj s manželkou a predseda MNV poveril práve dp. Andreja Klimana, ktorý bol práve na dovolenke u rodičov, aby návštevníkovi robil sprievodcu

a zistil, z ktorého domu pochádzal ten maďarský minister. Vďaka poznaniu súvislostí i udalostí dp. Kliman ten dom presne určil. Dom bol pekný, pevný, kamenný. Totiž ten ministrov otec bol kamenárom v Pešti; tam aj zomrel. Nuž a syn bol dobrý komunista a dotiahol to v Maďarsku na ministra...

Ja som často chodieval k dp. Klimanovi. Požičiaval mi literatúru. Vďačím mu za mnoho a často si na neho spomínam. Moja rodná dedinka Lehôtka pod Brehmi je iba jeden kilometer vzdialená od Hliníka. Príjemne som bol prekvapený, že náš duchovný dp. Ján Košiar tohto roku v Banskej Bystrici pri spomienke na Barbarskú noc 1950 hovoril práve o ňom.

Július Homola

Príhovor Márie Dvorčákovej v Jáchymove

Žijeme vo zvlášťnej dobe

Nie som rečník, ale chcem sa s vami podeliť s tým, čo ma ako dcéru politického väzňa denne trápi a znepokojuje.

Prestaňme sa báť, lebo pravda je na našej strane.

Žijeme vo zvlášťnej dobe poprepájanej imaginárnym zlom a vzdialenej od morálnych hodnôt, ktoré vždy boli prioritou slovenského národa. Médiá sa tvária ako morálne nadržané a to je veľmi nebezpečné. Lebo šíria konšpiračnú lož. Tragická smrť novinára Jána Kuciaka a jeho snúbenky je na Slovensku aj po roku spoločensky významnejšia udalosť než násilná smrť bežného občana. Ibaže násilná smrť musí byť posudzovaná rovnako, bez nadradenosti profesie novinára. Inak sa médiá dobrovoľne zriekajú úlohy strážcu demokracie. Stávajú sa hlasnou trúbou „jediného správneho názoru“.

Uplynulých tridsať rokov nikoho nezaujímalo ani to, čo chce širšia skupina obyvateľstva. Jediné, o čo majú politici záujem je, ako uchopiť moc v štáte. Opozícia pozýva svojich sympatizantov a mládež na námestia a do ulíc. Výdatne manipuluje mládež, kto-

Vpravo Mária Dvorčáková v Jáchymove.

Foto archív

rá je bez znalostí histórie a životných skúseností. Deficit vo výchove mladej generácie sa prejavuje hrubosťou voči ľuďom s iným názorom. Dôkazom toho je vyjadrenie Emila Hodála, študenta bratislavského protestantského Bilingválneho gymnázia C.S. Lewisa. Riaditeľom školy je Dušan Jaura, manžel podpredsedníčky strany Progresívne Slovensko. Na tejto škole učí aj bývalý trnavský arcibiskup Róbert Bezák. Študent na svojom statuse uviedol: „Slovenský národ spamätaj sa. Ja neverím tomu, akí hlúpi a nevzdelaní sú ľudia v tejto skupine. Nič neviete, ste

neúspešní, a tak za svoje smutné životy viníte Ameriku, EÚ, mimovládky, aktérov, ktorí sa vaše životy snažia zlepšovať. Žijete v dierach, obliekate sa ako opice a jete veci, ktoré my, bohatí, dávame prasatám. Tak sa všetci radšej zabite, aby vaše hlúpe deti nemuseli robiť hanbu slôušným a vzdelaným ľuďom. Za to, že žijete životy, ktoré sú horšie ako smrť si môžete len vy sami. Vďaka Sorosovi a Denníku N má moja rodina super život, tak sa v mimovládkach zamestnajte aj vy!!!“ Takto znie doslovný citát mladého Slováka.

Z toho vyplýva, že sa musíme vrátiť k hodnotám našich rodičov a starých rodičov. Budme múdri, poučme sa z chýb, ktoré sa objavujú. K tomu potrebujeme odvahu postaviť sa proti zlu. Pozitívne vzťahy dávajú energiu a chuť do ďalšieho života. Je to ťažké, ale dá sa to zvládnuť, keď sa budeme riadiť kresťanskou láskou. Človek musí byť obozretný, aby nevzbudzoval pozornosť svojou dotieravosťou a hlasným slovom. Aby sme dosiahli naše vytúžené ciele, potrebujeme duševnú inteligenciu, zdravý rozum a hlavne šlachetné srdce.

Notre Dame v plameňoch

Od definitívnej porážky islamu v Európe v roku 1683 uplynulo vyše 300 rokov a znovu vzniká hrozivá predzvesť: zoslabená Európa sa stane korisťou výbojného islamu. Lebo Európa vymiera. Počtom obyvateľstva i veriacich v kresťanského Boha. Aj v Ježiša Krista. Úžasná bolestná ľahostajnosť k jeho ľudskobožskej osobnosti. Kam sa stratil zdravý rozum, svedomie i pud sebazáchovy väčšiny Európanov? Obyčajných, skromných a citlivých ľudí, roľníkov, robotníkov, vzdelancov? Aké krásne a príťažlivé je volanie Ježiša Krista: „Ja som Svetlo. Ja som Cesta, Pravda a Život. Kto verí vo mňa, bude žiť naďalej po svojej smrti. Kto nejde proti nám, ten ide s nami.“

Aké priečne, protivné boli tie komunistické, neľudské heslá: „Kto nejde s nami, je proti nám a je fašista, triedny nepriateľ. Treba ho zlikvidovať.“ A naproti tomu Ježišovo božské zvolanie: „Milujte aj svojich nepriateľov. A dobre im robte.“ A čarovná modlitba, ktorú dal ako testament pre celé ľudstvo: „Otče náš...“ stručne oddaný svetonázor a návod na mravný život. A to známe židovské večne platné Desatoro príkazov a zákazov. Dejiny svedčia, mravný rozklad rozvrátil ríše. Pre nás, Európanov, ostrá výstraha!

Európa vymiera

Aj slovanské národy. Tisíc rokov bránili Európu pred pohanskou hordou. Na východe Rusi, na juhu Srbi, Bulhari, Čiernohorci, Chorváti... Cárská armáda natvalo vytlačila Turkov z Krymu v roku 1770. V rokoch 1853-1856 v tzv. Krymskej vojne hrdinsky bránila Krym a Sevastopol proti spojeným vojskám Anglicka, Francúzska a Turecka. Zradné kresťanské vlády pomáhali Turkom proti Rusom. O 20 rokov (1871-1872) cárská armáda pomáhala Bulharom vyhnáť Turkov z ich územia. Priesmyk Šipka sa krvavým písmom zapísal do histórie Bulharska. Hrdinská slovanská armáda zahnila Turkov až k bránam Istanbulu. Vtedy zasa zasiahli panské vlády Francúzska a Anglicka. Velmociam išlo o prístup k Čiernemu moru a k Sevastopolu.

Vo februári 1945 sa na Jalte konala konferencia za účasti Stalina, Roosevelta a Churchilla, aby rozhodla o po-vojnovom usporiadaní Nemecka a Európy. Položila základ pre vznik OSN a svetový mier. Rozhodla aj o ČSR, o nás bez nás. No vzápätí namiesto vytúženého mieru nastala studená vojna medzi dvoma nepriateľskými vojenskými, hospodárskymi a politickými táborami. Po roku sovietskej okupácie ČSR, na jeseň 1969, sa nám spolu s manželkou podarilo vycestovať do svetoznámeho pútnického centra Lourdes. Cestou tam sme sa na niekoľko dní zastavili v Paríži. Ubytovali sme sa na okraji mesta.

Prvý bol Notre Dame

Naša prvá cesta metrom viedla do chrámu Notre Dame. V sakristii som poprosil o telefónny zoznam a vytočil som číslo slovenskej misie. Ozval sa mužský hlas. Dohodli sme si stretnutie na druhý deň. Odovzdal som mu list od niekoľ-

kých saleziánskych kňazov na Slovensku. Poďakoval sa a svojim malým autom sa nám venoval celý deň. Teda asi šesť hodín. Oboznámil nás s najväčšími pamätihodnosťami Paríža. Ako prvá: 800-ročný chrám Notre Dame, symbol francúzskeho kresťanstva. Hovoril a vysvetľoval s takým zápalom, že vzbudzoval obdiv a úctu pre svoje znalosti Paríža. Zrejme tu žil dlhší čas. O katedrále Notre Dame sme vedeli iba to, čo o nej napísal známy francúzsky spisovateľ Viktor Hugo v románe Chrám Matky Božej v Paríži. Náš nový známy, asi 50-ročný muž nás počas pol hodiny oboznámil so vzácnou historickou stavbou. Rozprával ľahučko a s mier- nym humorom. Potom nás na svojom malom citroene povozil po Paríži. Ukázal nám Louvre s jeho Monou Lizou, Invalidovnu s mohutnou mramorovou hrobkou Napoleona, Víťazný oblúk na Champs Élysées, Eiffelovu vežu, múzeum výtvarného umenia...Pri rozlúčke sme mu srdečne poďa-kovali.

Komu vlastne?

Poprial nám mnoho povzbudzujúcich dojmov pri návšteve Lourdes. To sme potrebovali. Vojenská okupácia nás duševne ubíjala. Tušili sme veľmi nepríjemnú zmenu v najbližších mesiacoch.

O niekoľko rokov neskôr som sa dozvedel, že náš príjemný sprievodca v Paríži bol saleziánsky kňaz František Reves. Viac sme ho nestretli. V rokoch 1949-1951 bol blízkym spolupracovníkom saleziánskeho kňaza Tita Zemana. V súčasnosti už blahoslaveného. Po nevydarenom pokuse o prechod hraníc a zatknutí Tita sa sám preplavil na Západ. Takto don Reves unikol komunistickému jarmu.

Správa o požiari Notre Damu ohromila celý svet. Je to zjavne výstraha pre Európanov. Akoby nám všetkým volala – Vráťme sa k Ježišovi Kristovi. On je chlebom opravdivého duchovného života. Naša jediná nádej v úpadku chorej Európy.

Július Homola

Horiaca katedrála Notre Dame.

Ilustračné foto

Boli voľby, budú voľby, poučme sa konečne, Slováci!

Nečakajme na zázrak, konajme!

Poučenie prvé

Nedovoľme falšovať voľby. Po prezidentských voľbách vnímavým uderel do očí fenomén „lietajúcich voličov“. Ako sa pochválil starosta Martin Chren 16. marca na svojom blogu, v Ružinove vydali rekordný počet 2200 hlasovacích preukazov - na celom Slovensku ich mohlo byť stotisíc. Potom mi zvestoval svoju skúsenosť z bratislavského volebného okrsku na Grösslingovej ulici môj syn: „Otec, prišli hneď po siedmej takmer ako jedna skupina, zväčša mladí od Košíc, odvolili a ponáhľali sa preč. Z platných 766 hlasov vhodili do volebnej urny až 307 z nich, takmer 40 percent!“

Voľby ako zárobok

Následne na youtube umiestnil istý Roman Lakatoš video, podľa ktorého pri dnešných technických možnostiach nie je nijaký problém rozmnožiť hlasovacie preukazy, pretože nie sú na nich žiadne ochranné prvky. Ak niekto chce, vyrobí si z jedného hlasovacieho preukazu desať, päťdesiat aj sto. A počas volieb navštívi desať, päťdesiat aj sto volebných miestností a do urien vhodí desať, päťdesiat, aj sto hlasov. Jeho meno zapíše do volebného hárku a jeho hlasovací preukaz k nemu priložia, ale v zápisnici z volieb sa nevykazuje počet hlasov na základe hlasovacích preukazov. Členovia komisií ani len nešúpi, že ten istý volič navštívil aj susedný volebný okrsk, aj ďalšie. A čoskoro vyšlo najavo, že v Pezinku obstaral istý podnikateľ niekoľko starších autobusov z Poľska (jeden sa pokazil pri Prešove) a na nich rozvážal záujemcov o ľahký zárobok. Lebo koľko hlasov, toľko peňazí, 5 eur za jeden hlas? Koľko hlasov a peňazí možno „vyrobiť“ a „zrobiť“ takýmto spôsobom? Stotisíc? Päťstotisíc?

Ako na lampáreň

Štefan Harabin, neúspešný prezidentský kandidát, protestoval proti tomu na ústavnom súde, ale ten nekoná. Predseda Kresťanskej demokracie Život a Prosperita Štefan Kuffa požiadal pred eurovoľbami predsedu Štátnej volebnej komisie Eduarda Baranya, aby sa údaj o počte hlasov na základe „preukazov“ dostal do zápisníc, ale nedostal ani len odpoveď. A tak sa naďalej verejnosť k údajom o počte voličov na základe hlasovacích preukazov nemá ako dostať. Na okrskovej, okresnej ani celoštátnej úrovni ich počet nikoho nezaujímá. Porovnať počet použitých hlasovacích preukazov s počtom vydaných môže len Ústavný súd. Ten je však práve teraz ochromený. Aby nevyvrátené podozrenia o „lietajúcich voličoch“ nemohli vzniknúť, stačí málo. Evidovať a uverejňovať ich počet. A toto, priatelia, do februára 2020 musíme presadiť!

Poučenie druhé

Zjednotíme sa. O hlasy v eurovoľbách sa uchádzali strany, straníčky, hnutia či zoskupenia - ak prehliadneme kontroverzného Andreja Hryca s vlastnou „korektúrou“ - na tridsiatich kandidátnych listinách. Z nich pronárodných bolo trinásť – štrnásť. Percentuálne zisky deviatich z nich nedosiahli ani len jedno percento. Tu sú: 0,72 – 0,20 - 0,29 – 0,62 – 0,06 – 0,79 – 0,21 – 0,30 – 0,26 percenta. Spolu je to 3,45 percenta. Tieto straníčky dovedna teda „uväznili“ 34 513 hlasov.

Skúsenosť, podľa ktorej pri stretnutí dvoch Slovákov vzniknú tri politické strany, neveští veru pre našu národnú, ale aj tradičnú kresťanskú orientáciu nič dobré. Pozrime sa na liberálov, ako ťahajú za jeden povraz! Zrejme egoizmus vodcovských typov Slovákov je taký veľký, že radšej bude predsedom strany s „výtlakom“ od 0,06 do 0,79 percenta, ako druhým či tretím v zoskupení strán so šancou dostať sa do parlamentu!

Chýba nám kultúrna

Kultúra má mnoho významov a podôb, naozaj to nie je len umenie, literatúra, hudba či ďalšie intelektuálne prejavy. Kultúra je nielen spôsobom života, ale jeho podstatou. Aj politická kultúra. Ak je náš doterajší slovenský príbeh naozaj zázračný a zázrak sa nezaobíde bez Boha – veď náš počtom nevelký národ si na civilizačnej križovatke v Európe dokázal zachovať vlastnú identitu, jazyk a svojbytnosť – treba nám čakať na ďalší zázrak, teda priamo na Božiu pomoc. Alebo si pomôžeme sami?

O „Boží zásah“ sa musíme pričiniť. Čas beží, uteká, kultúra smrti je na vzostupe a nás čaká veľká úloha. Ako vieme, na audiencii 9. novembra 1996 povedal na našu adresu svätý pápež Ján Pavol II. toto: „Slovensko má osobitnú úlohu pri budovaní Európy tretieho tisícročia. Dobré si to uvedomte!“

Nuž, my, postarší, pomôžme mladým, našim deťom a vnukom, aby na túto výzvu pri životnom zhone nezabudli.

Marián Tkáč

V samotke za slušnosť

Pokračovanie z 1. strany

Čo vás vyrušilo?

Počul som hercov Milana Kňažka, Juraja Kukuru a ešte jedného, už si meno nepamätám, ako hovorili, že keby som bol urobil niečo protištátne, bol by som dostal toľko a toľko rokov. To ma tak našťvalo a urazilo, reku, keď si chcel byť hrdina, prečo si to neurobil? Osobne som sa poznal s otcom Milana Kňažka. Nie jednu noc sme v Modrom Kameni spolu presedeli a rozprávali sa o všetkom možnom. Kňažko tam bol recepčným a ja som vtedy pracoval na tranzitnom plynovode. Zhovárali sme sa aj o Husákovi, s ktorým bol zavretý. Pýtal som sa tiež na jeho syna, ako sa dostal k herectvu. Že vedel veľmi pekne recitovať. A odrazu sedím pri televízore a počúvam o ich „keby“ hrdinstve. Tak som si povedal, dám sa do toho spolu, veď ty somár, ty si trpel aj zaňho, keď bol ešte v plienkach. Považujem to za výsmech pre tých ľudí, čo prejavili svoj postoj a boli kvôli tomu prenasledovaní, väznení. Napríklad v Jáchymove. Veľmi som ich ľutoval.

Aké to boli letáky, čo ste vylepovali po Nitre?

Moja mama robila na družstve a odtiaľ sme dostali ponuku robiť v agitačnom stredisku. Rozmýšľali sme, že by sme mohli využiť zariadenie na výrobu našich letákov. A tak sme sa tam zamestnali a po pracovnom čase vyrábali letáky, na ktorých sme napríklad zosmiešňovali vodcov komunizmu. Vtedy bol populárny čínsky prezident Čankajšek. Písali sme protikomunistické heslá, informovali sme ľudí čo sa deje za komunistov a reagovali na aktuálne udalosti.

Vedenie družstva vás tam nechalo?

Cez žatvu robili na poliach od svitu do mrku, nikto si nevšimol, že zostávame v kancelárii a niečo vyrábame. Aj keď sme roznášali letáky, ľudia si mysleli, že chytáme vrbcov. Takto sme kamuflovali našu činnosť.

Koľko vás bolo?

Traja, Ľudovít Molnár, Libor Kelle-

Ladislav Lenčes Foto Eva Zelenayová

men a ja. Ja som mal všetko na starosti. Tie letáky, ktoré sme nevyužili som schoval v chlieve pre prasatá, aby ich nikto nenašiel.

Boli ste aj nejako organizovaní? Viedol vás k tomu niekto?

Nie, sami od seba. Videl som čo sa deje a to ma oslovilo. Otec bol klampiar a zámočník, mal dielňu, v nej majetok za 500 tisíc korún. Všetko mu zobrali. Jeho sestra mala dosť veľké hospodárstvo, zobrali jej všetko. V rodine sme mali dosť gazdov, ktorí prišli o všetko. Prišli, zobrali kravu, prasiatko, všetok majetok, čo si ľudia nadobudli. Ak si chceli zachrániť nejaké živobytie, museli to skrývať.

Pred kým?

Pred hospodárskou kontrolou. Po-

čas žatvy bol pri každej mláťačke jeden, čo kontroloval dorobené množstvo obilia a z toho gazdom vyrúbali kontingent. Aby im aspoň niečo zostalo, púšťali časť obilia do pliev. Zažil som aj to, keď vojaci chodili po povalách a hľadali ukryté prasatá, sliepky, kačice, husi, jednoducho všetko, čo podliehalo kontingentu. Počul som, že zastrelili psa, ktorý raz išiel za nimi. Vtedy sa ma zmocnila taká nenávisť voči štátu, ktorý oberal ľudí o majetok.

Po skončení vojny ste mali len deväť rokov. Už vtedy ste sa tak vyhranili vo svedomí?

Boli sme katolícka rodina. Také správanie nás veľmi pobúrilo. V škole som preto začínal mať problémy.

Hovorili ste o tom v škole?

Áno, celkom otvorene, až mi hrozilo prepadnutie. No skončil som štyri triedy meštianky a hlásil som sa do učňovky. Chcel som byť automechanikom. Ale stále ma to ťahalo niečo urobiť s tým, čo sa okolo nás deje. Niečo viditeľné. Rozmýšľali sme ukradnúť plynovú bombu a nejakú ju použiť, aby to vzbudilo pozornosť. Plynová bomba je však veľmi ťažká.

Plánovali ste nejakú sabotáž?

Sabotáž. Napokon sme sa dohodli, že zoberieme prácu v agitačnom stredisku a využijeme jeho zariadenie na tlačenie letákov. Bola to však sezónna práca a trvala len jedno leto.

Vyhodili vás?

V strede Ladislav Lenčes na výročnej členskej schôdzi v Nitre.

Foto Eva Zelenayová

Nie, udali.

Kto?

Dekan Ján Hanzlík. Išiel v noci o tretej z vlaku a videl nás pri lepení letákov. Pri spovedi sa ma opýtal, či už nemám viac hriechov. Reku nie. On mi na to: A tie letáky, čo ste vylepovali?

Prečo si myslíte, že vás udal kňaz Hanzlík?

Lebo on nás videl a pýtal sa ma na to. Syna som poprosil, aby sa pozrel do zväzkov ŠtB, či sa tam nenachádza. A je tam, vedený ako spolupracovník.

Mala táto udalosť na vašu vieru, váš osobný život nejaký dôsledok?

Áno, mala, začal som nenávidieť farárov.

Ale nie Boha?

Boha nie, božechráň. Každé ráno keď sa zobudím ďakujem Bohu, že som sa dožil takého veku. Ale do kostola nechodím, len dvakrát do roka, na Vianoce a na Veľkú noc. Nechcem ich hlas počuť, nechcem, aby mi radili, koho mám voliť. To je moja slobodná vôľa koho ja budem voliť.

Takže čo nasledovalo?

Bol som v druhom ročníku, učil som sa za automechanika v Nových Zámkoch, keď ma zobrali eštecháci. Stalo sa to 11. marca 1953. Dva dni ma vypočúvali.

Bolo to kruté?

Ešte to nebolo také kruté až na to, že sme hladovali. Dva dni ma vypočúvali. Nútili ma rukou písať text, aby zistili môj rukopis a porovnali ho s písomom na plagátoch. Lebo kým sme nemali rozmnožovacie stroje, vyrábali sme ich ručne. Aby som sa nepreznal, usiloval som sa písať smerom doľava.

Po dvoch dňoch vyšetrovačky vás prepustili na slobodu?

Čoby, eskortovali do Nitry. Tam ma privítali, či sa nehanbím nosiť zväzákku košeľu. Vyšetrovateľom bol vysoký chlap, volal sa Hoppan. Keď mi dal štyri zauchá, nevedel som, kde mám hlavu.

Prečo ste mali oblečenú zväzákku košeľu?

Nosili sme ich v robote, kde ma zaistili. Takže inú som tam nemal.

Ako dlho ste boli vo vyšetrovacej väzbe?

Osem mesiacov. Na výsluchy nás

Štvrtý zľava brigádnik Ladislav Lenčes.

Foto archív

predvolávali najmä v noci a trvali aj tri hodiny. Prišiel bachar o desiatej večer, zobral ma a dávali mi také otázky, na ktoré som nemohol odpovedať. Neznášal som, že ma nútili klamať.

A do čoho vás nútili?

Či náhodou nie pri rozhlase sme sa stretávali, či nie sme organizovaná skupina a tak.

Čo vám chceli dokázať? Protištátnu činnosť?

No veď dokázať nám to dokázali. Tými letákmi.

Nič viac?

Viac nič. Lenže potom nás stále nútili, aby sme nahlásili podozrivých proti republike, že nám znížia tresty. To nám vždy pri vyšetrovaní hovorili, povedzte, kto by mohol byť protištátny. A čo ja, bol som mladý, nezaujímal som sa o starších ľudí, čo robia. Mal som sedemnášť rokov. Bolo to kruté najmä na samotke.

Aj tam vás zatvorili?

Pravdaže a nie raz. Koľkokrát prišiel - hovorili mu Francúz - a keď som ho o niečo prosil, povedal mi, čo chceš, hovno? Mňa to pobúrilo, vytkol som mu to a už som išiel na samotku s polovičným prídelom stravy. A viete aká bola samotka? Studená ako ľad. Tri dni som tam bol v tej zime, v cele bez okien s kamennými lehátkami. Ani nechcem na to spomínať. No Francúz bol taký vulgárny a ja som na to vždy reagoval a skončil som v samotke. Asi trikrát som tam bol. Schudol som na 38 kíl.

Po tých ôsmich mesiacoch vás odsúdili?

Nie, neodsúdili, zastavili vyšetrova-

nie a čakali sme, či sa bude aj na nás vzťahovať amnestia. A vzťahovala, tak ma prepustili.

Ako bolo na slobode?

Sledovali ma ďalej. Aj tak bolo, že došli do roboty a mojich nadriadených sa vypytovali, aký som pracovník. Keď som hľadal zamestnanie, išiel som do Nových Zámkov na strojno-traktorovú stanicu (STS), že majú voľné miesto a prišiel jeden komunista a ukázal na mňa, toho neprijímajte. Potom som išiel do Šurian na STS-ku, no a potom som bol v Nových Zámkoch vo firme, kde mi tiež povedali, neberieme vás.

Čiže váš kádrový posudok išiel všade s vami? Ani školu ste si nedokončili?

Nie, nedokončil, až oveľa neskôr som zmaturoval. Päť rokov som navštevoval večernú strojársku školu v rokoch 1968-1973. A len preto som išiel do školy, že s maturitou som dostal o jednu triedu vyšší plat. No keď som sa vrátil z väzenia, ani vysvedčenie mi nedali. Všetko eštecháci zhabali.

Takže potom ste robili ako ne-kvalifikovaný robotník?

Ako brigádnik. Zobrali ma na družstvo k lopate. Potom som sa dostal na trištvrte roka do autodieleny k pánovi Blaškovičovi a odtiaľ, v devätnástich, na vojnu.

Na normálnu základnú, alebo do PTP?

Na normálnu. V tom čase som už bol ženatý a počas prvého roka na vojenčine sa mi narodila dcéra. Keď som mal 27 rokov, už som mal päť detí. Tak sme sa ľúbili...

Eva Zelenayová

Príspevky Margity Zimanovej do Slovenského rozhlasu na vyhlásené témy Ako si sporíme peniaze a kde ich dávame? – 26. februára 2019

Už odmala ma rodičia učili šetriť. Mala som svoju vkladnú knižku. V dospelosti som peniaze potrebovala a tak som vkladnú knižku zrušila. Peniaze si šetrím doma, ako hovorili starí ľudia, do pančuchy, lebo peniaze z účtu sa vykrádajú.

Z dôchodku – almužny – sa veru nedá našetriť, lebo človek na dôchodku potrebuje mať viac vitamínov a strava je teraz veľmi drahá.

Dôchodcovia majú rozrátané, koľko za deň môžu minúť na stravu. Veď vo Francúzsku majú dôchodcovia ešte ďalšiu penziu na prílepšenie stravy, tzv. komplementér a my u nás živoríme. Aj my by sme mali ísť do ulíc a vidlami, cepami žiadať o zvýšenie dôchodku, lebo sa nemôžeme porovnávať s ostatnými západnými štátmi. Iba celý život trpíme.

Koho považujem za hviezdu? – 16. mája 2019

Najväčšou hviezdou môjho života sú moji rodičia, ktorí veľmi trpeli za totality. Otecka popravili v Prahe na Pankráci preto, že previedol švagra za hranice a mamičku odsúdili na doživotie.

Druhá osoba je moja dobrá stará mamička, že nás, troch súrodencov, nedala do detského domova, lebo rodičov zatkli 14. januára 1952 a zostali sme na ulici. Je komunisticko-kapitalistická doba. Vracajú sa 50. roky. Tí čo trpeli za totality, trpia aj teraz.

Hovoria rodičia s deťmi doma o politike? – 28. mája 2019

V rodine by sa malo aj s deťmi hovoriť o politike a hlavne o histórii nášho štátu. Mládež vôbec neovláda našu históriu. Študenti gymnázia mi nevedeli povedať kto bol Gustáv Husák, že oni sa o Slovensku neučia, lebo nemajú učebnice.

Ja píšem vyše dvadsať rokov, aby dostali žiaci nové učebnice dejepisu, ale zatiaľ sa nič neurobilo. Nieкто je za tým, aby naša mládež nič nevedela o Slovensku. Potom ako budú žiaci hovoriť o politike, keď nepoznajú históriu?

Naši politici hovoria, že sme boli fašisti, to ale nie je pravda. Fašisti boli iba v Taliansku a u nás, na Slovensku nie. Ani naši niektorí politici neovládajú našu históriu. Ublížujú tak Slovensku a mládež potom hovorí po nich nepravdivé slová. Ja to hanba!

List Margity Zimanovej ministrovi spravodlivosti Gáborovi Gálovi

Oznámenie

Dňa 29. 4. 2019 som na TA3 o 12.00 hod. počula a videla, že stranu ĽS NS p. Kotlebu Najvyšší súd v Bratislave nezrušil, pretože strana je legítimná a demokratická. Veľmi som sa pohoršila na pútačoch pred vstupom do súdu „STOP FAŠIZMU“. Veď u nás neboli a nie sú žiadni fašisti. Fašisti boli iba v Taliansku. Vy ste, pán minister, hovorili na obrazovke, že fašizmus nepatrí na politickú scénu. Navrhovala by som Vám všetkým politikom u nás, urobte si seminár o Slovenskom štáte a potom zistíte ako ubližujete nepravdivými slovami nášmu slovenskému národu. Veľmi nás to uráža, lebo to nie je pravda a mladí ľudia tiež nepoznajú našu históriu a opakujú po Vás urážky. Gymnazistky v Žiari nad Hronom mi nevedeli povedať, kto bol Gustáv Husák. Odôvodnili to tým, že nemajú knihy

o Slovensku a preto sa naše dejiny neučia. To je ale vrchol! I keď píšem 20 rokov ministrom školstva, aby mala mládež pravdivé učebnice o Slovensku, ale nieкто je za tým, aby mládež nevedela nič o našej histórii.

Neviem si predstaviť ako by sa teraz náš politik zachoval v úlohe p. Dr. J. Tisu, ako by zachránil Slovensko. Pravdepodobne by bolo slovenské územie rozdelené Poliakom, Nemcom a Maďarom. Čo by zostalo zo Slovenska, iba stred alebo nič!

Prečo po novembri 1989 pred súdmi neboli heslá „STOP KOMUNIZMU!“ To bola ale pravda, komunizmus u nás vládol a ničil ľudí i rodiny, ktorí chceli žiť slobodne. Bolo vyše 71 tisíc ľudí bezdôvodne uväznených a 50 popravených. To ale mládež o tom nechce hovoriť, lebo ani o týchto hrôzach nevie. Zamľčujú mládež 50. roky. Ja som tiež bola postihnutá za totality. Otecko previedol švagra cez hranice a za to ho popravili na Pankráci v Prahe a mamička bola odsúdená na doživotie. Celý náš majetok nám komunisti zhabali. Nemohla som študovať na žiadnej škole. Už ako 14-ročná som pracovala. Prípady Vám môj životný príbeh. Nič sa u nás nezmenilo. Trpíme aj v demokracii. Takto sme si to politickí vážni a rodiny nepredstavovali. Politici sa iba hádajú a klamú a nerobia nič pre rodiny, ktoré v 21. storočí žijú.

Lovča 2. mája 2019

Anton Selecký: KANÁL

„Väznica Ružyně je šedá, mohutná a ponurá budova. Vtedy som ešte nevedel, že sa tak volá. Zaregistroval som iba veľkú železnú bránu, ktorá sa otvorila na čísi neviditeľný pokyn. Auto prešlo tmavým dvorom a zastalo. Lialo. Keď som vystúpil, stuhnuté nohy mi na chvíľočku vypovedali službu, ale nespadol som. Liška ma pozoroval, kým som sa rozhýbal. Vošli sme do budovy, prešli okolo dozorců pri mrežiach a zastali na väzenskej chodbe. Podišiel ku mne mladučký bachar, krútiac pred sebou obuškom. „Otočte se ke zdi!“ Čakal som, omietku som mal niekoľko centimetrov pred očami. Putá mi dali dolu. Už neboli potrebné. „Pojďte prede mnou. Kupředu! A ruce vzad, pacholku jeden!“

Bachar pred mnou štrkotal veľkým zväzkom kľúčov.

Vošli sme do výdajne bielizne. Bola tam žena v uniforme. Dali mi plachtu a dve deky. Povedal som, že chcem ísť na záchod. Bachar sa zasmial: „Jenom vydržte, za chvíli budete mít komfort první třídy.“ Na strope chodby sliepňali za-drôtované žiarovky. Bachar otvoril jedny zo železných dvier s prieszorom a mohutnou kľukou. Vošiel som a dvere sa s rachotom zatvorili. Ocitol som sa v nízkej miestnosti so zamrežovaným okienkom, chladom, smradom a slabým svetlom. Chvíľu mi trvalo, kým som sa porozhladol okolo seba. V kúte na posteli sa začalo čosi hmýriť a potom z nej zliezla strapatá postava. Napadla mi otázka, za čo tu asi je. Zloděj? Vrah? Násilník? Podal som mu ruku a predstavil sa. Boli sme proste spoluväzni.“

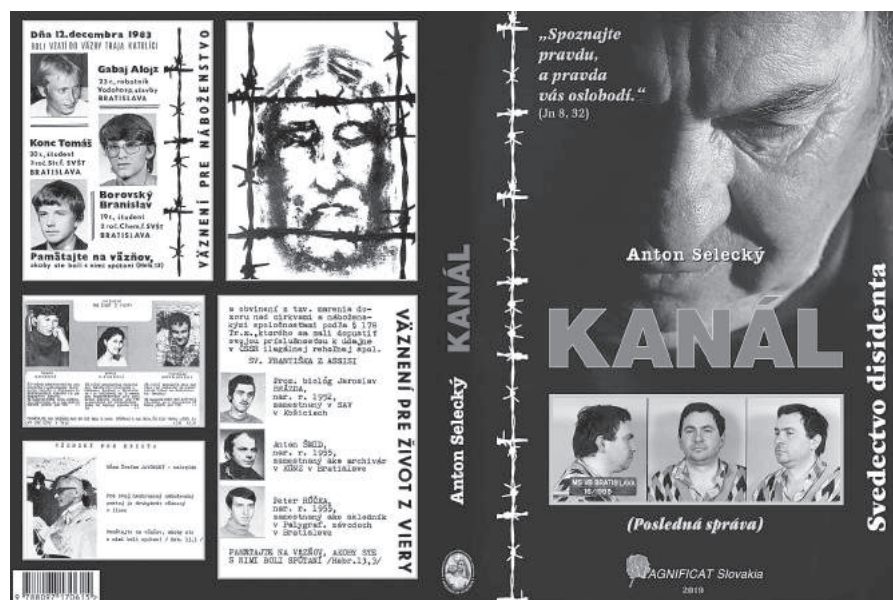
(UKÁŽKA Z KNIHY KANÁL)

Socialistické väznice. Za čo ste sa tam mohli dostať? Aké práva mali kresťania v bývalom Československu? Ako fungovala tzv. „podzemná“ Cirkev? Ako sa veriaci bránili? A napokon, čo sa udialo počas Novembra 1989? Ako prebiehal proces s tzv. „Bratislavskou päťkou“ a prečo skončilo Hnutie za občiansku slobodu? O tom všetkom a ďalšom sa dozvieme v knihe Antona Seleckého KANÁL.

Kniha z vydavateľstva Magnificat Slovakia pod názvom KANÁL má 576 strán, s fotografickou a dokumentačnou prílohou, ktorá obsahuje odtajnené informácie štátnej bezpečnosti. Vyšla v roku 2019 pri príležitosti 30. výročia Novembrových udalostí.

Vznikala fakticky niekoľko desaťročí, z dobových dokumentov, zápisov, monitorov a denníkov autora. Je rozdelená do štyroch samostatných častí. Prvá, pod názvom **Zvuky ticha** zachytáva autorove spomienky a rámcovo dobu normalizácie od 21. augusta 1968 cez autorove zážitky, a napokon jeho vstup do disidentského obdobia.

V druhej časti pod názvom **Stopy na betóne** autor opisuje začiatok jeho odbojovej činnosti, vrátane zážitkov zo sedemmesačnej vyšetrovacej väzby

v pražskej Ružyni a Justičnom paláci.

Kapitola **Na kríži Pravdy** už prináša prípady perzekvovaných katolíckych aktivistov na Slovensku ako aj udalosti, ktorými sa autor zaoberá, dokumentuje ich a posila o nich správy do mníchovského Rádia Slobodná Európa. Toto obdobie sa končí „Sviečkovou manifestáciou“ 25. marca 1988.

V poslednej časti knihy pod názvom **Bratislavská päťka** autor podrobne opisuje vznik Hnutia za občiansku slobodu a jeho činnosť, ktorá vyústila do trestného stíhania piatich slovenských disidentov na čele s Jánom Čarnogurským. Tento súdny proces sa napokon prelína s tzv. Zamatovou revolúciou. Podrobnosti, ktoré autor opisuje v tejto súvislosti, kladú ešte dodnes nezodpovedané otázky,

týkajúce sa samotného priebehu Novembra 1989. Autor napokon hodnotí opisované obdobie, ako aj súčasný stav spoločnosti v kapitole **Malá analýza Novembra**.

Autor prináša dianie a vývoj hlavne posledných 10 rokov komunistickej totality cez prizmu vlastných zážitkov, čo dáva celej publikácii KANÁL akčný rámeček. Doslov knihy napísal historik Martin Lacko.

Peter Selecký

Knihu KANÁL
si zatiaľ môžete objednať
na dobierku na el. adrese
magnificatslovakia@gmail.com
v cene 15 eur + poštovné
bude aj v knihkupectvách

STALO SA

3. júna 1950 komunistický režim izoloval 73-ročného spišského biskupa Jána Vojtaššáka v jeho vlastnej rezidencii ako v domácom väzení. Potom ho 15. septembra deportovali do českého väzenia v Ružyni ako „nejväčšieho zločince v republike“ s okovami na rukách a so zaviazanými očami. Tam ho neľudsky trýznili všetkými možnými prostriedkami až takmer do Vianoc.

3. – 4. júna 1976 sa v Brne konal celoštátny zjazd kňazov, ktorí vstúpili do provládnej organizácie Pacem in terris.

4. júna 1920 bola v Trianone podpísaná mierová zmluva s Maďarskom, tzv. Trianonská zmluva. Maďarsko v nej uznalo, že územie Slovenska a Podkarpatskej Rusi patrí pod zvrchovanosť Česko-Slovenska. Táto medzinárodná zmluva vstúpila do platnosti 26. júla 1921.

6. – 7. júna 1861 sa v Turčianskom Sv. Martine konalo národné zhromaždenie za účasti vyše 5000 osôb, na ktorom s veľkým nadšením schválili Memorandum slovenského národa. Dokument obsahoval štátoprávne i politické požiadavky Slovákov.

8. – 9. júna 1990 sa na Slovensku konali prvé slobodné voľby, na ktorých sa zúčastnilo 21 politických strán.

9. júna 1972 zomrel rožňavský biskup Dr. Róbert Pobožný. Na Slovensku to bol posledný diecézny biskup ustanovený podľa noriem cirkevného práva.

10. júna 1949 sa z iniciatívy osobitnej šesťčlennej komisie ÚV KSČ zišiel v Obecnom dome v Prahe zakladajúci zjazd tzv. Katolíckej akcie. Zúčastnilo sa na ňom asi

65 – 70 českých a slovenských „vlastneckých kňazov“ (teda sotva 1 % z celkového počtu kňazov) a nezistený počet laikov.

12. júna 1988 bol Mons. Ján Sokol vysvätený za biskupa. Československé štátné dráhy (ČSD) fingovanou chybou na lokomotíve sa postarali, aby osobný vlak z Bratislavy do Trnavy s mnohými veriacimi dorazil do Trnavy takmer s hodinovým meškáním. Železnice samozrejme na pokyn zhora postupovali podobne ako roku 1949, keď v Trnave svätili biskupov Ambróza Lazíka a Róberta Pobožného. V deň ich vysviacky (14.8.) osobné vlaky ani rýchliky v Trnave nezastavovali.

14. júna 1946 vyšlo vykonávanie nariadenie SNR č. 89/1946 o zriadení pracovných táborov.

16. júna 1919 maďarskí boľševici, ktorí vojensky napadli Slovensko, vyhlásili v Prešove samostatnú Slovenskú republiku rád. Predsedom Revolučnej vládnej rady tejto republiky bol český robotník Antonín Janoušek, príslušník vedenia Maďarskej socialistickej strany v Budapešti. Počas maďarsko-boľševickej okupácie časti Slovenska sa okupačné vojsko, Červená stráž a Červená armáda, dopustili hrozných násilností a neľudských trýznení zajatých vojakov i civilných osôb. Najhorších ukrutností sa dopúšťali bandy mladých boľševikov, ktoré sa nazývali „Leninove deti“. *Viac na 8. strane.*

19. – 21. júna 1970 sa v New Yorku konalo zakladajúce zhromaždenie Svetového kongresu Slovákov (SKS), na ktorom sa

zúčastnili zástupcovia všetkých dôležitých organizácií Slovákov v zahraničí. Cieľom tejto novej strešnej organizácie bolo napomáhať túžbe slovenského národa po rovnoprávnosti s ostatnými slobodnými národmi sveta a reprezentovať vo svete Slovákov, tlmočiť ich túžby, ideály a nádeje na sebaurčenie slovenského národa. Za prvého predsedu SKS bol zvolený slovenský podnikateľ Štefan B. Roman z Kanady.

20. júna 1949 komunistická vláda postupne nasadila do všetkých katolíckych biskupských úradov tzv. štátnych zmocnencov, ktorí kontrolovali vo dne i v noci všetky pohyby, kontakty a činy biskupov a ich najbližších spolupracovníkov, nevynímajúc ani osobnú poštu a telefonické rozhovory.

22. júna 1941 všetky vojenské sily Nemeckej ríše prepadli územie ZSSR, čím podľa viacerých historikov rozpútali druhú svetovú vojnu.

27. júna 1968 po vyhlásení Generálnej prokuratúry v Prahe, že rehole neboli v Česko-Slovensku právne zrušené, vrátilo sa na Slovensko asi 2000 rehoľníčok a okolo 600 rehoľníkov, ktorí boli vysídlení do Česka.

30. júna 1919 maďarské boľševické vojsko na príkaz predstaviteľov Dohody sa začalo sťahovať z územia Slovenska. Znamenalo to aj koniec Slovenskej republiky rád, ktorej „vláda“ odišla s maďarským vojskom do Miškovca. Všetkých uväznených a zajatých Slovákov z východného Slovenska deportovali najprv do Miškovca, potom do Hatvanu, kde pre nich zriadili koncentračný tábor.

Narodeniny s predsedníčkou

Bola som 2. mája navštíviť nášho člena pána **Michala Labudu**, ktorý 30. apríla oslávil narodeniny 93 rokov. Srdečne ma privítal aj s manželkou a ja som aj za členov našej organizácie popriala pánovi Labudovi veľa zdravia a Božieho požehnania. Návšteve sa potešili a okrem pozdravov a želania všetkého dobrého som im odovzdala aj malú pozornosť. Pán Labuda sa zaujímal čo je nové v organizácii, čo sa udialo na výročnej členskej schôdzi, tiež som mu odovzdala známku do preukazu. Obaja manželia sa tešia, že môžu byť ešte spo-

lu a manželka pána Labudu prezradila, že práve oslávil 72. výročie sobáša. Za ich pohostinnosť a neutíchajúci záujem o našu činnosť som sa im srdečne poďakovala.

Alžbeta Loudová

Predsedička RO PV ZPKO Nitra

Má kto spomínať

Na cintoríne v Krškanoch si 30. apríla pri hrobe **Rudolfa Vaculu** pripomenuli štvrté výročie jeho úmrtia. Na člena RO PV ZPKO v Nitre spomínali predsedníčka organizácie Alžbeta Loudová a člen Bohumil Louda. Položením kvetov, zapálením sviečok a tichou

modlitbou si uctili pamiatku svojho člena. **(al)**

V Bábe na cintoríne

Sú pochované dve sestry **Jolanka** a **Štefánia Božíkove**. Jolanka navždy opustila svojich priateľov z organizácie politických väzňov pred tromi rokmi a jej sestra Štefánia pred dvoma rokmi. Obe boli členkami nitrianskej pobočky PV ZPKO. Predsedníčka RO PV ZPKO Alžbeta Loudová s členmi organizácie Jozefom Turčekom, Jankou Verešovou a Máriou Balážovou si výročie smrti oboch sester pripomenuli pri ich hroboch na cintoríne v Bábe 3. mája. Miesto posledného odpočinku vyzdobili kvetmi a sviečkami a pomodlili sa za ne. **(al)**

PRIPOMÍNAME SI

V júni si pripomíname významné životné jubileá týchto našich členov. Spomíname aj na tých, ktorí sa tejto slávnosti nedožili.

55 rokov

Jaroslav Šťastný, Vysoká nad Uhom
29.6.1964

60 rokov

Zora Uhríková, Bratislava 27.6.1959

70 rokov

Milan Jurčík, Trnava 20.6.1949
Irena Považanová, Hr. Beňadik 4.6.1949
Alžbeta Danišková, Bratislava 30.6.1949

81 rokov

Karol Komenda, Žiar nad Hronom
6.6.1938

82 rokov

Pavol Izakovič, Leopoldov 28.6.1937
Štefánia Krajčiová, Nemšová 20.6.1937
Anna Čížmáriková, Humenné 17.6.1937

83 rokov

Alžbeta Čučiaková, Žilina 24.6.1936
Mária Tkáčiková, Hefpa 21.6.1936

84 rokov

Vladimír Wilweber, Banská Bystrica
18.6.1935
Ida Nayová, Pezinok 15.6.1935

85 rokov

Ján Martinec, Môlča 27.6.1934
Anna Gavalová, Humenné 17.6.1934

86 rokov

Anna Očenášová, Banská Bystrica
7.6.1933

Emerencia Walnerová, Špačince
12.6.1933
Róbert Kraushuber, Hlohovec
10.6.1933

87 rokov

Pavol Turčina, Žaškov 14.6.1932
Anton Tomík, Bratislava 2.6.1932
Ľudovít Virčík, Vysoká n/U 6.6.1932

88 rokov

Miloslav Adamjak, Spišská Nová Ves
23.6.1931

89 rokov

Kveta Hrášková, Lutilla 17.6.1930
Štefan Bauman, Bratislava 28.6.1930

90 rokov

Adam Vrábeľ, Žilina 29.6.1929
Ján Cingel, Trenčín 8.6.1929

91 rokov

MUDr. Alojz Lulovič, Piešťany 23.6.1928

92 rokov

Helena Zlatinská Úľany nad Žitavou
14.6.1927
Antónia Gažáková, Dubnica n/Váhom
17.6.1927

93 rokov

MUDr. Oľga Páleníková, Bratislava
21.6.1926

97 rokov

Mária Marónová, Bratislava 15.6.1922

98 rokov

Margita Madunická, Bratislava
9.6.1921

*Jubilantom srdečne
blahoželáme*

PRISPELI NA ČINNOSŤ

JUDr. Peter Brňák, Bratislava 50 EUR
MUDr. Dagmar Pechová, Bratislava 10 EUR
Jozef Melek, Námestovo 30 EUR
Tomáš Macák, Bratislava 20 EUR
Daniel Vrobel, Tvrdošín 20 EUR
Mária Šilhavá, Bratislava 10 EUR
Anna Jadrná, Madunice 10 EUR
Jozef Nemlaha, Dubnica nad Váhom 10 EUR
Pavol Holeštiak, Čadca 15 EUR
Helena Markovičová, Topoľčany 5 EUR
Okresná organizácia SNS, Pezinok 30 EUR
Mária Halássová, Hlohovec 11 EUR
Miloš Hrnčarik, Hlohovec 5 EUR
Emília Gajdošová, Hlohovec 50 EUR
Ing. Marián Hromádka, Trnava 98 EUR
Jozef Horváth, Hlohovec 16 EUR
Eva Šilhavá, Bratislava 10 EUR
Mária Sýkorová, Bratislava 10 EUR
Magdaléna Lofajová, Bratislava 8 EUR
Peter Gvora, Bratislava 50 EUR
MUDr. Patrícia Porubská, Bratislava 20 EUR
Július Homola, Topoľčianky 20 EUR

*Darcom vyslovujeme
úprimné poďakovanie*

ROZLÚČILI SME SA

† Vo veku nedožitých 99 rokov, 20. februára 2019, zomrela v Prahe **Anna VÍGLAŠSKÁ**, dlhoročná členka PV ZPKO. Narodila sa 3. mája 1920, svoj život prežila v Lutile a po odsťahovaní sa k synovi do Prahy, boli väzby medzi pobočkou v Žiari nad Hronom a pani Víglášskou komplikované. Aj preto sa organizácia o úmrť svojej členky dozvedela oneskorene. Pochovaná je v obci Lehôtka pod Brehmi, v hrobe so svojím manželom.

**Pozostalým vyslovujeme
úprimnú sústrasť**

● **Malé kníhkupectvo Svojeť** v bratislavskej Liga pasáží ponúka knihy, ktoré inde nekúpite. Historickú, vlasteneckú literatúru bez politickej korektnosti, zborníky, kalendáre a časopisy vrátane Svedectva. Otváracie hodiny v pondelok až štvrtok sú od 10.00 do 13.00 a od 13.30 do 16.30, vo štvrtok do 17.30 hod. V piatok od 9.00 do 13.00 a od 13.30 do 14.30 hod. Informácie na 0903 946 718.

Výzva

Vážení členovia PV ZPKO, sympatizanti, priatelia. Naša organizácia dlhodobo zápasí s neštandardnou situáciou, keď pripravuje plány svojej činnosti bez krytia finančnými prostriedkami. Nedostatok peňazí nás núti obrátiť sa na Vás s výzvou o pomoc. Vydávanie Svedectva nie je ďalej možné zabezpečiť z prostriedkov štátnej dotácie, preto sa obraciam na Vás s prosbou, vyhľadať vo Vašom okolí potenciálnych sponzorov nášho časopisu. Ak nebude vychádzať, akoby sme stra-

tili nástroj prezentácie vlastného jestvovania. Azda neprajníci by sa tomu aj potešili. Veríme však, že sa nájdu podporovatelia ideálov, za ktoré sme trpeli, a ktoré hodláme aj naďalej chrániť a obhajovať. Záujemcovia o pomoc pre naše Svedectvo môžu poslať svoj príspevok na číslo účtu: **SK74 3100 0000 0040 0012 8109, BIC: LUBASKBX, alebo sa kontaktujte na tel. číslach 0902 199 429 a 0905 737 790.**

Darcom úprimne ďakujeme.
Vedenie PV ZPKO a časopisu Svedectvo

■ Úradné hodiny v kancelárii Predsedníctva PV ZPKO v Bratislave na Obchodnej ulici č. 52 sú **v pondelok a v stredu od 9.00 hod. do 13.00 hod.**

U z n e s e n i e

Nt 3/77

Okresný súd v Nitre v tr. veci proti odsúdenému Ladislavovi Lenčešovi o jeho žiadosti o zahľadenie odsúdenia, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 24.5.1977 rozhodol

t a k t o :

Podľa § 69 ods.1 pís.c/ Tr.zák. súd z a h ľ a d z u j e , odsúdenie na trest odňatia slobody u odsúdeného Ladislava L e n č e š a , nar. 28.5.1936, bytom Nitra, ul. Kukoreliho ul. č.34, ktorý mu bol uložený rozsudkom KS v Nitre č. 1T 16/53 z 28.8.1953.

O d ť v o d n e n i e :

Vyššie citovaným rozsudkom bol odsúdenému Ladislavovi Lenčešovi uložený trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov.

Odsúdený podal žiadosť o zahľadenie tohto odsúdenia. Súd si preto vyžiadal zprávy o jeho povesti a spôsobe života po odpykaní trestu. Z týchto zpráw ako aj z pripojeného výpisu z reg. trestov bolo zistené, že odsúdený od roku 1953 viac trestaný nebol a viedol riadny život prac. človeka.

Podľa § 69 ods.1 pís.c/ Tr.zák. súd zahľadí odsúdenie, ak odsúdený viedol po výkone trestu odňatia slobody riadny život prac. človeka nepretržite najmenej 3 roky. V prípade odsúdeného Lenčeša je táto podmienka splnená a vysoko prekročená a preto súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu je sťažnosť prípustná do 3 dní od jeho oznámenia, cestou podpísaneno súdu na Krajský súd v Bratislave.

Okresný súd v Nitre, odd. Nt

dňa 24.5.1977

JUDr. Robert Heinrich
predsedu senátu